

Kongen vil være kristen - protesterte i statsråd

H.M. Kongen 2006.
Foto: Cathrine Wessel /
Det Kongelige Hoff.

[Svein Villy Sandnes, Norge IDag, intervjuer Jørgen Høgetveit – 16.04.08](#)

Det er stort at Kongen satte hardt mot hardt og presset flertallet på Stortinget til å akseptere at den norske kongen skal være kristen. Det sier Jørgen Høgetveit etter stortingsforhandlingene om endringer av Grunnloven.

I det brede forliket mellom de syv partiene på Stortinget var det meningen at nåværende og fremtidige konger skulle stilles fritt til å velge religion. Denne endringen av Grunnlovens paragraf 4 var Kong Harald sterkt imot. Derfor gikk han til det meget uvanlige skrittet og innkalte statsråden med ansvar for saken til audiens på Slottet. Her la han inn over statsråd Trond Giske at han ønsket at han som konge og konger etter ham skulle være kristne. Dette bøyde de syv politiske partiene på Stortinget seg for.

Kongens standpunkt

- Hvordan ser du på at kong Harald gikk imot det politiske flertallet på Stortinget innkalte kirkestatsråden til audiens og presset politikerne til å stå fast ved grunnlovsbestemmelsen om at den norske kongen skal være en kristen konge?
- Det minner meg om Kongen som sa NEI: Kong Håkon i 1940. Svik og ettergivenhet for den totalitære makt var unisont - men Kongen sa NEI! Det var og er den evangelisk lutherske tro som har skapt og skaper maktfordeling og folkestyre i samfunnet. Nå står vi etter mitt syn igjen overfor en rekke feige og ettergivende taktikere, men kongen sier NEI med den restmakt han har. Han fikk bare reddet rester av Grunnlovens § 4 som lyder: «Kongen skal stedse bekjende sig til den evangelisk-lutherske Religion, haandhæve og beskytte denne.» Håndhevelse og beskyttelse er kuttet. Og han blir selvsagt hånet av det «tolerante» Dagbladet som slår opp dette, sier Høgetveit.
- Kongemakten ble dessverre vesentlig ødelagt allerede i 1884 da parlamentarismen og den radikale Sverdrup «samlet all makt i denne sal» og stortingspolitikere fikk mulighet til å avkristne kirken, skolen og dermed hele folket.
- Så ribbet makten kroningen av en «Konge av Guds nåde», men de kunne ikke nekte kong

Olav signing - heller ikke Harald, men kronen fikk de ikke, og makten ble stadig svekket - også forankringen til Gud.

– Men makten over folks hjerter makter de ikke å ribbe Kongen for - det ser vi av folkets oppslutning og jubel. Kongehuset har prøvd å gjøre motstand til denne dag, men det har ikke vært lett. Et gripende eksempel var det også da Garden drillet på Evje for noen år siden. Til slutt stod 100 mann i stram giv akt og sang: «Eg veit i himmerik ei borg - ho skin som soli klåre».

– Det er denne kampen mellom statsmaktene og nå også mediamakten - vi ser utspille seg med Dagbladet i spissen som hevder at Kongen: «Ønsket ikke religionsfrihet. Kong Harald gikk imot det politiske flertall». Grunnloven har alltid - også før tilføyelsen i § 2 - hatt religionsfrihet. De kunne i det minste unne Kongen og hans funksjon religionsfrihet og ikke henge ham ut med kunnskapsløse overskrifter!

– Ved kongens inngripen blir fremdeles statsoverhodet knyttet til kirka for de kommende generasjoner. Men mye av det norske folks frihetsbrev - Grunnloven - blir lagt i grus om stortingsmakten får dette igjennom. Jeg nevner paragrafene 2, og delvis 4, 6, 9, 12 og 16 - selv om det er stikk i strid med Grunnlovens paragraf 112. Det Stortinget innbys til nå, er regelrett revolusjon som, etter min mening kvalifiserer for Riksrett. Men Kongen prøver å være tro mot Konstitusjonen, sier Høgetveit.

Blokkering

– Professor i statsvitenskap ved Universitetet i Oslo, Trond Nordby, mener at det er uheldig at nåværende konge på denne måten har blokkert for at kommende konger kan velge en annen religion enn kristendommen - og at de heller ikke kan velge å være uten tro. Hvordan ser du på dette argumentet? – Jeg må minnes høyesterettsadvokat Alf Nordhus og eksperter i retten og uttalte seg med liten forståelse for de store sammenhenger. Da siterte han følgende: «En ekspert er en mann som ikke tar feil i den minste detalj, på sin ferd uti de store villfarelser.» Stort mer er det ikke å si til et Universitet som, i tillegg til andre merkverdigheter, årlig dyrker Darwin på sin D.Day.

– Radikalismen med sin statstenkning er milevidt unna den tenkningen som ligger til grunn for det norske frihetsbrev i vår historiske Grunnlov.

– Den har røtter tilbake til både Sinailoven og gammel norsk kristenrett like etter år tusen. Derfor kaller vi Grunnloven for Restaurasjonen. Dessuten er Grunnloven vår Konstitusjon - den som konstituerer Norge og Stortinget. Rykker man bort basisen i Grunnlovens § 2 m.m. - stikk i strid med Grunnlovens § 112 - så er ikke dette Norge lenger. Det er kuppet inn i andre tanke- og åndsverdener. Hele vår lovgivning hviler på disse sannheter. Nå raserer man basis og angriper lov for skole og barnehage, arbeidsmiljøloven § 55 A, ekteskapet og kirke-stat osv., sier Høgetveit.

– Hvilken signaleffekter tror du dette utspillet fra Kong Harald vil få for det kristne fundament i landet?

– Om Kongen ikke når «eliten» i politikk og universiteter, så er jeg overbevist om at han når store deler av det norske fotfolk.

– De er han også er konge for og skal tjene. Han har også sitt slagord «Alt for Norge». Nå gjør han en stor gjerning for det store flertall i landet, de cirka 90 prosent som bærer barna sine til dåpen og lover å oppdra dem i den kristne forsakelse og tro. Det burde også den lille «elite» merke seg og ikke åpne dørene på vid vegg for alle andre åndskrefter inn i folket vårt. Kongens utspill minner meg om 2. Krøn. 20. Og da blir det Herren som griper inn med sitt ord, sier Høgetveit.

– Professor Nordby mener at det er et skjebnefelleskap mellom monark og statskirke. Og når kongen vil holde seg til én religion, er det som den blinde støtter den halte. Begge vil falle i

grøfta. Hva mener du om denne argumentasjonen?

– Om Nordby kan jeg bare kort si at min mening er at han allerede befinner seg i grøfta. Han burde komme seg opp derfra før han begynner å råde andre. Lekfolket lar seg ikke lenger imponere av diverse titler. Vi hører og vurderer hva de sier akkurat som våre fedre gjorde da de flyttet makta fra prester og embetsverk til folket i frie valg og kongemakten tilbake til Norge.

Ole Gabriel Ueland, som sa at det norske folk har to øyestener: Bibelen og Grunnloven og Jørgen Løvland hadde omtrent ingen utdanning, men utførte storverk. Og godt bonde- og folkevett opplært av Pontoppidan og Skriften, - det hadde de. De forstod betydningen av at makten i samfunnet var delt og at den, inklusive kongemakten, var forankret i sannheten, sier Høgetveit.

Forliket

– Hvordan ser du på forliket mellom de syv partiene?

– Det burde snarest legges i en skuff og glemmes, helst brennes. Så burde de ta seg en tenkepause og skamme seg over at de som er betrodd makta av folket, bruker den til å ødelegge frihetsfundamentet til folket og ta makta fra folket. Deretter burde de vurdere sine stillinger. Vurdere om ikke Kongen og hans råd er mye bedre tjent med folk med skikkelig basis i evangelisk-lutherske tro, som vil og kan gjøre vårt norske folk vel.

Politikere og tjenestemenn er innsatt av folket for å tjene folket, ikke for å herske over det og undertrykke det, sier Høgetveit og fortsetter:

– Vi feirer 200 års minnet for Henrik Wergeland i år. På forsiden av hans bok om Grunnloven står dette berømte vers som passer utmerket i dag:

«Hør meg despot, jeg være vil, din pestilens så lenge jeg er til. For Norges lov i dødens hånd, skal briste dine slavers bånd», sier Jørgen Høgetveit.